

Twenne lustiga

Kärleks-

S i f D r,

Den Första:

Ad! när jag mig påtän-
ker &c.

Den Andra:

Jag har hört att du skall
gista dig, &c.

Sjunges under bekanta Melodier.

Den Första:

När jag mig våtanter En tid för
fyra år, Då lyckan för mig blän-
ker Och i sin fågring står. Ett år
jag reste bort, Kom igen innan kort;
Jag kunde ej längre blifwa Uppå en
främmande ort.

2. Jag borde icke sjunga, För det
jag fattig är: Jag war en gång så
dummer Och tog en rik för får,
Dent jag ej äga får; Nu får jag sorg-
se gå, Ja intill bleka döden, Gud gif-
we det tröte då!

3. Jag borde intet skrifwa, Jag
som så ringa lärder är; Men gör det
för två wänner, Som har hwarand-
ra

dra får: De viljas intet åt, Utan med
forg och gråt; Det wore en stor ång-
slan, Om det så skulle gå.

4. Nu har jag länge dansat, Nu
har jag inga stor: Nu har jag mist
min lilla wän, Nu har jag ingen ro;
Hvem skall nu wara min wän? Jo,
Gud i himmelen, Han skall min hje-
pare wara, Han swiker intet mig.

5. Kom ihog hwar gång du lofwat
mig, Hur mången Ed du swor, Att
du ej skulle swika mig, Du lofwade wid
din tro; Med mun ockfå med hand
Du knutit kärleks-band: Jag wet upå
det ställe Din själ hon står i pant.

6. Nu får jag ensam wara, Som
foglen upå qwist: Jag tyst och ensam
leswer, Jag har min flicka mist; Nu
får jag ensam wälja mina lefnadsödar,
Till des jag blifwer deder Och lagder
uti graf.

7. Haf tack, min lilla flicka! För
alla trötta ståt, Som du för min skull
sprun-

sprungit, Swad har wi adt af det?
Jag får dig aldrig ändå, Det kan jag
wål förstå; Ty jag är all för fattig,
För ringa och för låg.

8. Min wän du är så rar, Som
liljan i grön dal, Låt ingen ann dig
taga, Om jag dig älska får; Jag äls-
kar dig till slut, Hwar timma och mi-
nut, Till des jag hädan wandrar Och
sedan ödd bärs ut.

9. Jag kan så swåra tider Ej län-
ge lefwa fram, Att jag skall se min
lilla wän Uti en annans famn; Nej,
det står aldria till, Att jag kan öfwer-
ge den lilla söta wän, Som jag tänkt
skall bli min.

10. Nu har jag länge sprungit, Nu
börjar jag bli trött: Nu har jag wi-
san sjungit, Nu kan det wara nog.
Jag får dig aldrig ändå, Det kan jag
wål förstå, Ty jag är litet för fattig
Till att dig äga få.

11. Nu står jag på resan färdig,
Adio

Adjd min lilla wån! Låt mig med
dig få tala, Jag glömmier dig ej ån.
Adjd, min lilla wån! Haf tack för hwar
en gång, Haf tack för hwar en tim-
ma Jag hvilat i din famn.

Den Andra:

I.
Jag har hört att du skall gif-
ta dig, Och jag har hört hwem
du skall ha, Du skall ha en myc-
ket wacker Gåffe, Han är riker
och står sig bra, Du må ha'n
och du må tacka; För du må tro
han har silfwerknappar och swam-
pedosar och triumfantar Och pär-
lekransar och pärlepnyttor i hwart
enda hår.

2.

2.

Gick han sig åt Lunden gröna
Tar han wägen åt en annan kos,
Tar han af sig sin lilla blå Trö-
ja, Och hålsar på sin stöna Ros;
Han sätter Ringar på Hennes
fingrar Sticker penningar i hen-
nes händer, stryker honung på
hennes tänder, Stoppas Socker
uti hennes mun.

3.

God dag, god dag min lilla
Glicka, du klara morgonstjerna
Och lilla wännen, som jag me-
nar hos; Jag skulle sofwa hos
dig lite längre, Om jag tordes
för Far och Mor; Nu är wän-
nen från mig gången, Hela hjer-
tat står i ånger, I mig så rörs
hwar droppa blod.

4.

Mins du inte hwad du har
 låfmat, Mins du inte hwad du
 har sagt, Står du wid dina ord
 och löften, så är du en uprigtig
 Man, Är jag bunden, då är du
 twungen, Du må tro, det skall
 kosta dig Penningepungen, Om du
 skall ta dina ord igen.

